

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Piotr Pełka
Dyrektor Departamentu
Monitorowania Pomocy Publicznej

DDO-52-7(2)/13/AR

Warszawa, 21 stycznia 2013 r.

Pani
Joanna Książek-Wieder
Zastępca Dyrektora
Departament Funduszy Europejskich
Ministerstwo Środowiska

Szanowna Pani Dyrektor,

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 grudnia 2012 r. (znak: DFEmrp-792/52816/12/ap), dotyczące wątpliwości związanych z koniecznością stosowania przepisów o pomocy publicznej w odniesieniu do wsparcia na rekultywację składowisk odpadów komunalnych, pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Jak wynika z przesłanych informacji, Ministerstwo Środowiska planuje udzielanie wsparcia na rekultywację na cele przyrodnicze składowisk odpadów komunalnych lub ich wydzielonych części, w ramach Priorytetu II, działanie 2.1. Kompleksowe przedsięwzięcia z zakresu gospodarki odpadami komunalnymi ze szczególnym uwzględnieniem odpadów niebezpiecznych Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko (POIiŚ). Do objęcia wsparciem będą się kwalifikować składowiska, dla których wydano lub wkrótce zostaną wydane decyzje o zamknięciu. Celem projektów będzie przywrócenie rekultywowanym składowiskom walorów przyrodniczych. Występujący na składowiskach gaz składowiskowy będzie mógł być wykorzystywany wyłącznie na potrzeby własne podmiotu rekultywującego (budowa rurociągów służących do przesyłu gazu nie będzie kwalifikowała się do objęcia planowanym wsparciem). Jednocześnie, projekt będzie musiał obejmować także element społeczno-edukacyjny w postaci kampanii i ścieżek edukacyjnych. Zgłoszona w przesłanym piśmie wątpliwość dotyczy konieczności stosowania przepisów o pomocy publicznej w odniesieniu do wspierania tak zdefiniowanych projektów.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), wsparcie dla przedsiębiorstwa podlega przepisom dotyczącym pomocy publicznej, o ile jednocześnie spełnia ono następujące przesłanki:

- udzielane jest przez państwo lub ze środków państwowych,
- ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określone przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa albo produkcję określonych towarów),
- powoduje uzyskanie przez przedsiębiorstwo przysporzenia na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku,
- grozi zakłóceniem lub zaktóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

W kontekście powyższego, z całą pewnością należy uznać, że w każdym przypadku wsparcie będzie pochodziło ze środków publicznych i będzie miało charakter selektywny (ogranicza się do określonego rodzaju przedsięwzięć i wybranych beneficjentów). W odniesieniu do całego działania nie można natomiast jednoznacznie przesądzić o spełnieniu przesłanki korzyści, wpływu na konkurencję i wymianę handlową oraz związku wsparcia z działalnością gospodarczą beneficjenta.

I. Działalność gospodarcza

Przywołane przepisy TFUE mają zastosowanie do przedsiębiorstw. Dla potrzeb stosowania przepisów o pomocy publicznej wiążące jest pojęcie przedsiębiorstwa w rozumieniu prawa unijnego¹, doprecyzowane decyzjami Komisji Europejskiej oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) i Sądu UE (dawniej Sąd Pierwszej Instancji). W prawie unijnym przedsiębiorstwem jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą, niezależnie od jego formy organizacyjnej i prawnej, czy źródeł finansowania². Bez znaczenia jest fakt, czy podmiot ten działa w celu osiągnięcia zysku³. Jednocześnie, za działalność gospodarczą uznaje się oferowanie dóbr i usług na rynku⁴. Nie ma znaczenia, czy dany podmiot w świetle prawa krajowego jest przedsiębiorcą ani jak kwalifikowana jest jego działalność. Przedsiębiorstwem może być zarówno osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, spółka prawa handlowego, spółka cywilna, przedsiębiorstwo państwowe, ale również stowarzyszenie, fundacja czy nawet organ administracji publicznej, jeżeli prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu prawa unijnego.

W przedmiotowej sprawie beneficjentami wsparcia w ramach POIiŚ będą zarówno przedsiębiorcy świadczący usługi unieszkodliwiania odpadów komunalnych poprzez ich składowanie oraz zarządzający składowiskami, jak i jednostki samorządu terytorialnego (jst) lub ich związki, a także marszałkowie województw.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, iż dotychczasowa praktyka decyzyjna Komisji Europejskiej oraz orzecznictwo sądów unijnych nie dawały jednoznacznego stanowiska dotyczącego występowania pomocy publicznej w zakresie finansowania projektów infrastrukturalnych. W praktyce państwa członkowskie uznawały, iż finansowanie infrastruktury, która była udostępniana na otwartych i niedyskryminujących zasadach, tzn. nie można było mówić o selektywnej korzyści dla konkretnych beneficjentów, nie podlegało przepisom o pomocy publicznej. W konsekwencji, finansowanie budowy infrastruktury np. przez podmiot publiczny, który następnie udostępniał ją odpłatnie do prowadzenia działalności gospodarczej operatorowi wyłonionemu w sposób konkurencyjny (np. w drodze otwartego przetargu), nie stanowiło pomocy publicznej.

Dotychczasowe stanowisko uległo zmianie w świetle orzeczeń Sądu UE i TSUE w sprawie Leipzig-Halle⁵. W sprawie tej sądy unijne uznały, iż sam fakt, że infrastruktura będzie służyła do prowadzenia działalności gospodarczej, implikuje gospodarczy charakter jej budowy. Co więcej, działalność podejmowana przy wykorzystaniu tej infrastruktury nie musi przynosić korzyści, aby uznać ją za działalność o charakterze gospodarczym. W konsekwencji, niewiele jest rodzajów infrastruktury, której finansowanie z zasady nie podlega przepisom o pomocy publicznej i dotyczy to takich przedsięwzięć, jak budowa publicznych, nie wykorzystywanych komercyjnie dróg, parków, placów zabaw, czy infrastruktury służącej bezpieczeństwu (np. w zakresie służby meteorologicznej, kontroli lotów i ochrony przeciwpożarowej). Stanowisko wynikające z orzeczeń Sądu UE i TSUE w sprawie Leipzig-Halle, w opinii Komisji, powinno być stosowane do każdego przypadku finansowania budowy infrastruktury przy użyciu środków publicznych, która będzie w przyszłości związana z prowadzeniem działalności gospodarczej.

¹ Art. 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) Nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 TWE (Dz. Urz. UE L 214 z 9 sierpnia 2008 r.).

² Orzeczenie TSUE z dnia 23 kwietnia 1991 r. w sprawie C-41/90 Höfner i Elser v. Macrotron GmbH.

³ Orzeczenie TSUE z dnia 21 września 1999 r. w sprawie C-67/96 Albany.

⁴ Orzeczenie TSUE z dnia 18 czerwca 1998 r. w sprawie C-35/96 Komisja v. Włochy.

⁵ Orzeczenie Sądu UE z dnia 24 marca 2011 r. w połączonych sprawach T-443/08 i T-455/08 i orzeczenie TSUE z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie C-288/11P wydane w związku z decyzją Komisji 2008/948/WE z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie środków przyjętych przez Niemcy na rzecz firmy DHL i portu lotniczego Lipsk/Halle (Dz. Urz. UE L 346 z 23 grudnia 2008 r.).

Wydaje się, że wnioski wynikające z orzecznictwa w sprawie Leipzig/Halle należy zastosować - przez analogię - także w analizowanej sprawie. W tym kontekście pragnę zauważyć, iż w przestany piśmie nie wskazano, co w praktyce oznacza rekultywacja na cele przyrodnicze, w szczególności do wykonywania jakiej działalności może służyć zrekultywowane składowisko.

Rekultywacja na cele gospodarcze

Gdy na objętym rekultywacją terenie powstanie - w efekcie realizacji projektu - obiekt lub obszar wykorzystywany komercyjnie (np. udostępniany na cele rekreacyjne), do dofinansowania projektu będzie należało stosować przepisy o pomocy publicznej, niezależnie od tego, kto będzie jej beneficjentem.

Rekultywacja na cele niegospodarcze

- Jeśli beneficjentami wsparcia będą podmioty, które nie prowadziły działalności gospodarczej na zrekultywowanym terenie (przejęły własność terenu już po zamknięciu składowiska) i nie będą jej prowadzić po rekultywacji, np. na zrekultywowanym terenie powstanie ogólnodostępny park miejski, a gaz składowiskowy będzie wykorzystywany do oświetlenia parku, wówczas - o ile nie przeniesiono na nie obowiązku rekultywacji terenu, np. przez obniżenie ceny jego nabycia - dofinansowanie przedsięwzięcia nie będzie stanowiło pomocy publicznej.
- Jeśli beneficjentem projektu będzie przedsiębiorstwo, które na zrekultywowanym składowisku prowadziło działalność gospodarczą w zakresie gospodarki odpadami, jak też jst lub marszałek, którzy zarządzali składowiskiem do czasu jego zamknięcia, a rekultywacja składowiska wiąże się z zobowiązaniami wynikającymi z prowadzenia tej działalności (dotyczy to w szczególności projektów polegających na rekultywacji części składowiska), wówczas - nawet, gdy na zrekultywowanym terenie nie będzie prowadzona żadna działalność - nie można wykluczyć, że wsparcie będzie miało wpływ na działalność gospodarczą beneficjenta. W takiej sytuacji konieczna będzie analiza spełnienia przesłanek z art. 107 ust. 1 TFUE.

II. Korzyść

W każdym przypadku, gdy zrekultywowany teren będzie służył do prowadzenia działalności gospodarczej, należy uznać przesłankę korzyści za spełnioną, bowiem zrealizowanie inwestycji rekultywacyjnej i przystosowanie terenu do prowadzenia działalności zostanie sfinansowane na warunkach preferencyjnych, niemożliwych do uzyskania na rynku.

Natomiast w przypadku, gdy teren po rekultywacji nie będzie służył do prowadzenia działalności gospodarczej, jednak beneficjent prowadzi działalność w zakresie gospodarowania odpadami na innym terenie lub ciąży na nim zobowiązania związane z rekultywacją objętego projektem terenu, ocena spełnienia przesłanki korzyści zależy od daty rozpoczęcia składowania odpadów na zrekultywowanym terenie.

Co do zasady, podmiot prowadzący działalność gospodarczą w oparciu o składowisko odpadów, jako podmiot zanieczyszczający środowisko, zobowiązany jest, po zakończeniu działalności, do przywrócenia środowiska do stanu sprzed zanieczyszczenia. W związku z tym, wsparcie projektu obejmującego rekultywację zamkniętego składowiska odpadów lub jego części będzie stanowiło korzyść dla podmiotu, który je eksploatował, nie będzie on bowiem zmuszony do pokrywania całości kosztów prowadzonej działalności z własnych środków, ani ze środków zewnętrznych pozyskanych na zasadach rynkowych.

W tym kontekście należy jednak zauważyć, iż obowiązek przywrócenia środowiska do stanu sprzed jego zanieczyszczenia został wprowadzony ustawowo w 1980 r.⁶, zaś szczegółowe warunki dotyczące funkcjonowania składowisk odpadów w pełnej zgodzie z wymogami ochrony środowiska, w tym konieczności zrekultywowania terenu i jego monitorowania, zostały określone w obecnym kształcie dopiero w 2003 r.⁷ Jeśli zatem składowisko zostało otwarte (rozpoczęto przyjmowanie odpadów do składowania) zanim w życie weszły przepisy określające zasady zamykania działalności w zakresie zagospodarowania odpadów, np. ustanawiające obowiązek tworzenia specjalnego funduszu przeznaczanego na zrekultywowanie terenu wykorzystywanego do prowadzenia działalności oddziaływującej na środowisko, wówczas jednoznaczne wskazanie podmiotu odpowiedzialnego za zanieczyszczenie środowiska i zobowiązanie go do pokrycia kosztów rekultywacji jest niemożliwe. W takiej sytuacji przedmiotowe wsparcie nie będzie stanowiło korzyści dla beneficjenta. Przesłanka korzyści będzie natomiast spełniona, gdy beneficjent wsparcia będzie zobowiązany (na podstawie właściwych przepisów) do dokonania rekultywacji i będzie możliwe wyegzekwowanie od niego wypełnienia tego zobowiązania.

III. Wpływ na konkurencję i unijną wymianę handlową

Odnosząc się do przesłanki wpływu na konkurencję i handel na unijnym rynku, pragnę poinformować, iż jej spełnienie ma miejsce wówczas, gdy wsparcie dotyczy działalności gospodarczej, w zakresie której występuje wymiana handlowa między państwami członkowskimi, niezależnie od tego, czy beneficjent bezpośrednio w tej wymianie uczestniczy. Jeśli pomoc ze środków publicznych może wzmocnić pozycję przedsiębiorstwa w porównaniu do innych przedsiębiorstw konkurujących w handlu na rynku wewnętrznym, zakłada się, iż potencjalnie handel ten został przez pomoc naruszony⁸. Należy jednak zauważyć, że w praktyce decyzyjnej Komisji Europejskiej i orzecznictwie sądów unijnych przesłanka zakłócenia konkurencji i wpływu udzielanego wsparcia na handel między państwami członkowskimi jest rozumiana bardzo szeroko. Wpływ na wymianę handlową nie oznacza automatycznie, że towary (usługi) beneficjenta muszą być kierowane na rynki innych państw członkowskich, lecz wystarczy, aby na rynku danego państwa konkurowały ze sobą co najmniej dwa produkty, z których jeden pochodzi z innego państwa członkowskiego⁹. Skutkiem udzielenia przez państwo pomocy na rzecz takiego przedsiębiorstwa jest bowiem możliwość utrzymania produkcji (usług) na dotychczasowym poziomie lub nawet jej wzrost, przy czym przedsiębiorstwa z innych państw członkowskich mają tym samym mniejsze szanse na wprowadzenie swoich towarów na rynek tego państwa członkowskiego¹⁰. Należy w tym zakresie zauważyć, iż zakłócenie konkurencji dotyczy zarówno aktualnie istniejącej konkurencji, jak i zakłóceń w zakresie konkurencji potencjalnej (np. dany środek pomocowy będzie skutkował istotnymi trudnościami w wejściu na rynek dla przedsiębiorstw, które dopiero zechcą w nim uczestniczyć). Istotne jest również to, iż okoliczności, takie jak nieznaczne rozmiary przedsiębiorstwa, jego niewielki udział w rynku, ograniczony zasięg terytorialny, niewielka liczba potencjalnych beneficjentów, niewielka kwota wsparcia bądź ograniczone znaczenie gospodarcze sektora, nie wyłączają same z siebie możliwości uznania, że pomoc wpływa na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi. Podsumowując, wsparcie udzielone przedsiębiorcy może grozić zakłóceniem konkurencji i wpływać na wymianę handlową na rynku wewnętrznym, jeśli prowadzi on działalność w sektorze otwartym na konkurencję.

⁶ Ustawa z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196 ze zm.).

⁷ Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów (Dz. U. z 2003 r. Nr 61, poz. 549 ze zm.).

⁸ Orzeczenie TSUE z dnia 17 września 1980 r. w sprawie C-730/79 Philip Morris Holland BV.

⁹ Orzeczenie TSUE z dnia 21 marca 1991 r. w sprawie C-305/89 Włochy przeciwko Komisji.

¹⁰ Orzeczenie TSUE z dnia 13 lipca 1988 r. w sprawie C-102/87 Francja przeciwko Komisji.

Zagospodarowanie odpadów

Kwestię gospodarowania odpadami komunalnymi reguluje ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach¹¹ i ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach¹². Zgodnie z art. 3 tej drugiej ustawy, utrzymanie czystości i porządku należy do obowiązkowych zadań publicznych gminy, co przejawia się zapewnianiem czystości i porządku na jej terenie oraz tworzeniem warunków niezbędnych do ich utrzymania. A zatem, utworzenie systemu gospodarowania odpadami, obejmującego ich odbieranie od wytwórców, transport, odzysk i unieszkodliwianie, jest zadaniem własnym gminy (służy zaspokajaniu potrzeby wspólnoty lokalnej). Ogólne zasady wykonywania przez jednostki samorządu terytorialnego działalności o takim charakterze określa ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej¹³. Należy jednak zauważyć, iż ustawa o utrzymaniu czystości i porządku określa szczególny tryb wyboru wykonawcy zadań własnych w zakresie gospodarki odpadami¹⁴.

Przed 1 stycznia 2012 r., tj. przed wejściem w życie nowelizacji ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, rynek zagospodarowania odpadów nie miał charakteru zamkniętego. Podmioty działające na rynku zagospodarowania odpadów miały faktyczną możliwość konkurowania między sobą w zakresie, w jakim konkurencję taką dopuszczaly przepisy art. 9 ust. 3 i 4 ustawy o odpadach. W szczególności, możliwość wystąpienia konkurencji dotyczyła obszarów, na których w stosunkowo niewielkiej od siebie odległości (uzasadniającej możliwość wyboru instalacji z uwzględnieniem kosztów transportu odpadów) funkcjonowało kilka miejsc odzysku lub unieszkodliwiania odpadów. Instalacje te mogły między sobą konkurować, np. wysokością opłat za przyjęcie odpadów do zagospodarowania. Powyższe oznacza, iż wsparcie udzielone jednemu z podmiotów działających na tym rynku mogło wzmocnić jego pozycję w stosunku do innych podmiotów prowadzących podobną działalność i spowodować zakłócenie konkurencji.

Pragnę jednocześnie zauważyć, iż pomimo istotnych barier w wejściu na rynek gospodarki odpadami (wprowadzonych na mocy nowelizacji ustawy o utrzymaniu czystości i porządku), nadal przejawia on pewne cechy otwartości, co skutkuje możliwością wystąpienia na nim konkurencji. Przede wszystkim nie ma przeszkód, aby na danym terytorium funkcjonowała więcej niż jedna regionalna instalacja (warunkiem jest jej uwzględnienie w wojewódzkim planie gospodarki odpadami). W takim przypadku, podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości będzie miał faktyczną możliwość wyboru między regionalnymi instalacjami. Przyjęcie rozwiązania, w którym gmina będzie wskazywała konkretną instalację, do której mają być przekazywane odpady, mimo spełnienia wymogów określonych w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku przez więcej niż jeden podmiot, wydaje się wątpliwe, biorąc pod uwagę dotychczasową praktykę decyzyjną Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w odniesieniu do stanu prawnego obowiązującego przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku¹⁵.

¹¹ Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 ze zm.

¹² Dz. U. z 2012 r. poz. 391 ze zm., dalej: ustawa o utrzymaniu czystości i porządku.

¹³ Dz. U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236. Zgodnie z art. 2 i 3 tej ustawy, działalność w tym zakresie może być prowadzona przez gminę (lub związek gmin) samodzielnie (w formie samorządowego zakładu budżetowego albo przez powołaną w tym celu gminną spółkę prawa handlowego), albo przez podmiot prywatny, któremu gmina może powierzyć świadczenie określonych usług na podstawie umów cywilnoprawnych.

¹⁴ Dotyczy budowy, utrzymania i eksploatacji regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych oraz odbierania odpadów od właścicieli nieruchomości, albo odbierania i zagospodarowania odpadów.

¹⁵ Np. decyzja RBG 32/2004, decyzja RWR 57/2005, decyzja RKT 54/2007, decyzja RPZ 10/2008 oraz wyrok z dnia 28 grudnia 2006 r. sygn. akt XVII Ama 108/05. Zgodnie z powyższymi, podmiot ubiegający się o uzyskanie stosownego zezwolenia miał prawo wskazać dowolne (wybrane przez siebie) miejsca zagospodarowania odpadów, spełniające kryteria określone w ustawie o odpadach, na które zamierza dostarczać odpady, a organ wydający zezwolenie nie mógł mu nakazać dostarczania tych odpadów do innych instalacji (np. należących do danej gminy) lub ograniczyć ich liczby (jeśli wszystkie miejsca wskazane przez wnioskodawcę spełniały określone warunki), ani odmówić wydania zezwolenia z powodów innych, niż wskazane w art. 9 ust. 1c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku.

Należy również zauważyć, że obowiązek przekazywania odpadów do regionalnych instalacji nie dotyczy wszystkich ich rodzajów (wymóg ten odnosi się tylko do odebranych od właścicieli nieruchomości zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz pozostałości z sortowania odpadów komunalnych przeznaczonych do składowania). Zgodnie z art. 9e ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, odebrane od właścicieli nieruchomości selektywnie zebrane odpady komunalne przekazywane są do instalacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami. Ponadto, ww. obowiązek nie dotyczy pozostałości z sortowania przeznaczonych do zagospodarowania w procesie innym niż składowanie oraz odpadów komunalnych odbieranych z nieruchomości, na której nie zamieszkują mieszkańcy, tylko jest prowadzona działalność powodująca powstawanie odpadów komunalnych.

Wydaje się zatem, że na rynku gospodarowania odpadami istnieje możliwość konkurowania zarówno na poziomie podmiotów prowadzących działalność w zakresie odbioru odpadów, jak i przedsiębiorców eksploatujących instalacje. W szczególności (przy założeniu, że nie jest wykluczone zagospodarowywanie przez instalacje regionalne także odpadów zebranych selektywnie oraz z nieruchomości niemieszkalnych), możliwość wystąpienia konkurencji dotyczy obszarów, na których w stosunkowo niewielkiej od siebie odległości funkcjonuje kilka regionalnych instalacji lub innych podmiotów prowadzących działalność w zakresie gospodarki odpadami, nie spełniających kryteriów określonych w art. 3 ust. 3 pkt 15c ustawy o odpadach.

Z powyższego wynika, iż rynek zagospodarowania odpadów nadal nie ma charakteru zamkniętego. Oznacza to, że sfinansowanie ze środków POIiŚ rekultywacji, dotyczące wydzielonej części składowiska, dla podmiotu prowadzącego na pozostałej części działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów i zarządzania składowiskiem, grozi zakłóceniem konkurencji, a biorąc pod uwagę, iż opady mogą być przedmiotem wymiany międzynarodowej, może również wpłynąć na wymianę handlową na rynku unijnym.

Inny rodzaj działalności

Z uwagi na fakt, iż z przesłanego pisma nie wynika, do prowadzenia jakiego rodzaju działalności może być wykorzystywany zrekultywowany teren, nie jest możliwe zajęcie jednoznacznego stanowiska co do spełnienia analizowanej przesłanki w zakresie tej działalności. Co do zasady jednak, jeśli działalność ta odbywa się na rynku konkurencyjnym, przesłankę zakłócenia Konkurencji i wpływu na wymianę unijną będzie należało uznać za spełnioną.

Podsumowując, pragnę poinformować, iż pomocą publiczną będzie wsparcie ze środków POIiŚ na realizację takich projektów rekultywacyjnych, które:

- przewidują prowadzenie na zrekultywowanym terenie działalności gospodarczej, w zakresie której występuje na rynku unijnym konkurencja, niezależnie od tego, kto te projekty realizuje;
- polegają na rekultywacji wydzielonej części składowiska, podczas gdy na pozostałym terenie nadal prowadzona jest działalność w zakresie gospodarowania odpadami;
- wiążą się z rekultywacją, której realizacja wynika z zobowiązań podmiotu zarządzającego składowiskiem przed rekultywacją do przywrócenia środowiska do stanu sprzed zanieczyszczenia, zobowiązania te były określone przed rozpoczęciem przyjmowania odpadów na składowisko i podmiot zobowiązany może być skutecznie pociągnięty do odpowiedzialności za zanieczyszczenie - niezależnie od sposobu zagospodarowania terenu po rekultywacji.

Dziękuję,
Departamentu Monitorowania Pomocy Publicznej

Piotr Pełka
Piotr Pełka